

ύριέ μου,

αύριο, με τήν αύγή, θα ήχήσουν
καμπάνες. Σ' όλη τήν πλάσι
θα σκορπίσουν τò γλυκό, με-
ταλλικό τους ήχο. Θα ξυπνή-
σουν καὶ μένα καὶ τ' ἀδέλφια
μου. Θα ἀπευθυνθοῦν σ' όλα

τὰ παιδιὰ σου. Θα μάς καλέσουν στò Ναό
σου, γιὰ νὰ συναντήσουμε Ἑσένα καὶ νὰ σοῦ
μιλήσουμε. Θα μάς μηνύσουν πὼς τò Τρα-
πέζι τοῦ Μυστικοῦ σου Δείπνου στρώνεται

κι' εἶναι πιά ὥρα νὰ ρθοῦμε καὶ νὰ πά-
ρουμε τὴ θέσι μας κοντά σου.

Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ἡχήσουν καμπάνες.

Σὰν νὰ τὶς ἀκούω ἀπὸ τώρα νὰ ἡχοῦν
μέσα στὸ χῶρο τῆς ψυχῆς μου, καὶ νὰ ζη-
τοῦν νὰ μ' ἀποσπάσουν ἀπὸ κάποιο ὄνει-
ρο καὶ νὰ μὲ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸ βαθύ μου
ὕπνο.

Πρέπει νὰ τὸ ἐξομολογηθῶ. Τὴν ὥρα
τούτη νοιώθω πὼς στὶς καθημερινές μου
κινήσεις εἶμαι ναρκωμένος. Πὼς, ἐνῶ ἔχω
τὴν ψευδαίσθησι ὅτι δὲν μοῦ ξεφεύγει τί-
ποτα, δὲν ζῶ τὴν πραγματικότητα. Πὼς
δὲν σχεδιάζω καὶ δὲν ἀντιμετωπίζω μὲ
μάτι ξύπνιο τὴ ζωὴ μου.

Τὰ βλέφαρά μου εἶναι ὀρθάνοιχτα. Τὰ
χέρια μου κινοῦνται. "Ὅλες οἱ αἰσθήσεις
μου λειτουργοῦν. "Ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά,
αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι ναρκωμένος. Μὲ ἔχει
ναρκώσει ἡ μέθη τῆς ἐποχῆς μου, τὸ δυνα-
τὸ κρασί τῆς ὕλης καὶ τῶν ἀνέσεων, ποὺ
προσφέρει ὁ αἰώνας μου. Καὶ βρίσκομαι
τυλιγμένος μέσα στὰ ὄνειρα.

Τὰ βιβλία ποὺ διαβάζω, οἱ ἐφημερίδες
ποὺ παρακολουθῶ, τὰ περιοδικὰ ποὺ ξεφυλ-
λίζω, ὅλα, ὅλα μοῦ μιλοῦν γιὰ τὴν ὕλη

καὶ τροφοδοτοῦν μέ τὰ τολμηρὰ σχέδιά
τους τὰ ὄνειρά μου.

Καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄνειρά μου πελα-
γώνω. Χάνω τὴν αἴσθησι τῆς πραγματι-
κότητος. Δέν ὑποπτεύομαι τὸν κόσμο πού
ὑπάρχει πέρα ἀπ' τὴν ὕλη. Δέν σκέπτομαι
τὴν ψυχὴ τῇ δική μου. Δέν ἀναζητῶ τὸ φῶς
καὶ τὴ δύναμι τῆς Θεότητος. Λησμονῶ τὴν
παρουσία τῇ δική σου καὶ τὴν ὕπαρξι τοῦ
οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τὶς καμπάνες τὶς ἀ-
κούω συχνά, μὰ δέν τὶς καταλαβαίνω. Δέν
κατορθώνω νὰ ξεδιαλύνω τὸ μήνυμα, πού
φέρνουν στὴν ὕπαρξί μου καὶ στὴ ζωὴ μου.
Χτυποῦν, χτυποῦν, μὰ δέν μὲ ξυπνοῦν. Ἐξ-
ακολουθῶ νὰ μένω στὰ γήϊνα ὄνειρα. Στὶς
ἀνέσεις, στὸν πλοῦτο, στὰ ταξίδια, καὶ σ'
ὅ,τιδῆποτε ἄλλο συνθέτει μιὰ καθαρὰ ἐγ-
κόσμια ζωὴ. Καὶ δέν ἀνταποκρίνομαι στὸ
κάλεσμά τους.

“Ὁμως, Κύριέ μου, ἀπόψε ἀναψε στὴν
ψυχὴ μου μιὰ λαχτάρρα.

Θέλω αὔριο τὸ πρωῒ νὰ αἰσθανθῶ συγ-
κλονιστικὸ τὸν ἦχο τῆς καμπάνας σου. Νὰ
μὲ ξυπνήσῃ μέσα στὸ βαθύ μου ὕπνο. Ν'
ἀκούσω, μὲ ἀνοιχτὰ τ' αὐτιά τῆς ψυχῆς μου
τὸ μήνυμα, πού θέλει νὰ μοῦ πῇ. Καὶ τι-

νάζοντας ἀπ' τὰ βλέφαρα τῆς ψυχῆς μου
τὴ νάρκη, καὶ παρατώντας τὰ ψεύτικα ὄνει-
ρα, ν' ἀνταποκριθῶ στὴν ἁγία κλῆσι σου.
Νὰ τρέξω στὸ ἱερὸ σπίτι σου, στὸ Ναό σου,
νὰ ζήσω τὴ Λειτουργία, νὰ μεταφερθῶ μ'
αὐτὴ μπροστὰ στὸ θρόνο σου, ν' ἀπολαύσω
τὴ θεϊκὴ λάμψι τοῦ μεγαλείου σου, νὰ σοῦ
προσφέρω τὴν ψυχὴ μου καὶ νὰ μοῦ προσ-
φέρῃς τὴ Χάρι σου. Νὰ ἐνωθῶ μαζί σου.

Τὶς αὐριανὲς καμπάνες θέλω νὰ τὶς αἰ-
σθανθῶ σὰν ἓνα ἱερὸ ἐγερτήριο, σὰν ἓνα ἱε-
ρὸ προσκλητήριο, ποὺ θὰ μὲ καλῇ σ' αὐ-
τὸ τὸ εὐφρόσυνο, οὐράνιο πανηγύρι.

Κυρίέ μου,

Διῶξε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό μου τὴ νάρκη.
'Απόσπασε τὸ σκοτεινὸ προπέτασμα τῆς
δυσπιστίας ἀπὸ τὰ βλέφαρα τῆς ψυχῆς μου.
Δός μου καθαρὴ ὄρασι γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ νὰ
αἰσθανθῶ καὶ νὰ ζήσω τὸ κάθε τι ποὺ θὰ
γίνη μέσα στὸ Ναό σου.

Ἡ αὐριανὴ μου μέρα θὰ εἶναι μιὰ με-
γάλη μέρα. Ἐνα ἱερὸ κλείσιμο τῆς ἐβδομά-
δος ποὺ πέρασε. Ἐνα εὐλογημένο ἀνοιγμα
τῆς ἐβδομάδος ποὺ θὰ ἀρχίσῃ.

Κυρίέ μου,

Αὔριο τὸ πρωτὶ θὰ ἡχήσουν καμπάνες.

Ἀξίωσέ με νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι
τοῦ ὕπνου, ν' ἀποσπαστῶ κι' ἀπὸ τὴ νάρκη
τῆς ὕλης καὶ νὰ τρέξω στὸ Ναό Σου, νὰ
συναντηθῶ μαζί σου.

Σ' εὐχαριστῶ.

